

Coast to coast

Af Mogens Lilleør

Med Baghjulet Coast to Coast gennem Pyrenæerne

Om jeg ville med Coast to Coast gennem Pyrenæerne næste år i september? Fra Bayonne i vest til Port la Nouvelle ved Middelhavet i øst. Tjah, det ku' da godt være. Der er jo lang tid til september.

For at gøre en lang historie kort

så blev vi 4 der ville køre sammen, Ole P, Jens Fabricius, undertegnede og Hans Mogensen, som var den der spurgte. Nå ja, så var der lige nogle gutter fra Baghjulet i Middelfart, Per Brondserud, Erik Fløe, Svend Erik Steensen og Henrik Knudsen. Så vi var 8. Det var i efteråret 2006.

Nu er det kun få uger siden vi kom hjem fra turen

der bød på 640 - 700 km alt efter hvilket hold man kørte på, og 9.500 - 11.000 højdemeter igen alt efter hvilket hold, fordelt på 6 etaper eller cykeldage, og dertil to etaper i bus på sammenlagt mellem 55 og 59 timer alt efter om man udgik fra Hundige station, som jeg gjorde, jeg kørte op fra Nykøbing F, eller fra Odense og Kolding, som de øvrige gjorde. Vi var ca. 42 deltagere.

De øvrige ryttere var fra Jylland og Sverige. Vi var en blandet flok. Fra den mere tilbagelænedede turcykling til ryttere med sprinter- og bjergambitioner. Nogle af os bar smerten i stilhed, nogle mere indædt end andre, nogle bar det hele udenpå. Humoren var for det meste med, til tider som galgenhumor. Men alle var vi der for det samme. Det gjorde turen rigtig god!

Skribenten Mogens Lilleør længst til venstre i gult.

Efter en bustur med god snak, boglæsning og en stribe cykel- og B-film ankom vi til Bayonne om eftermiddagen dagen før start. Efter en kort velkomst kørte vi en tur til Anglet og Biarritz ved havet for ligesom at starte det rigtige sted.

Højdepunkter

Turens højdepunkt var for mig Col du Tourmalet (2115 meter), Turens Tag, som den malende blev kaldt. Dagene forinden havde vi kørt en smuk tur i sol fra Bayonne og 5 km opad den 500 meter høje Col d'Osquich. I alt 120 km. Og vi havde kørt en smuk tur på ca. 90 km hen til og opad Col d'Aubisque (1709 meter) samt siden Col du Soulor (1474 meter).

Det var opad Col d'Aubisque at jeg, selv i indædt tavshed, passerede den legemliggjorte smerte i form af en gestikulerende, slingrende og indimellem skrigende Viborg-rytter. Som sagt, vi var en blandet flok.

Det skrappe første hold

som Svend Erik var på, have dertil kørt opad Col de Marie-Blanque (1035 meter). Den var ikke at kimse ad. Svend Erik udtrykte det på den måde. at "Col Marie-Blanque er lang og går lige op i himlen". Den er ca. 10 km opad og har en gennemsnitlig stigningsprocent på 7,7. Men de sidste 5 km stiger den op til 13%.

Det er ikke et bjerg man bare angriber som bakkerne herhjemme. Svend Erik fortalte bagefter, at det var første gang han havde stået op på cyklen uafbrudt tre km opad.

Men højdepunktet for mig

var som nævnt 3. etapes Tourmalet. Vi kørte fra hotellet i byen Agos-Vidalos frem til Luz-St.Sauveur, hvor vi samledes inden opstigningen. Forinden havde førsteholdet været en tur oppe på hierdet Luz Ardiden

Henrik Knudsen, Svend Erik Steensen, Erik Fløe, Hans Mogensen og Per Brønserud fra Baghjulet.

(1734 meter), for lige at varme op. 15 km op og 15 km ned. Det viste sig, at dette var lettere sagt end gjort, det med varmen. På toppen var temperaturen lav og ingen havde det fornødne tøj med, så nedturen var ganske ubehagelig. Det skulle vise sig at Tourmalet bød på om muligt endnu mere kulde.

Da vi kom op efter det lange sejre træk, 25 km opad, det meste af tiden i dis og tåge, blev vi mødt med 2 graders varme. Det var aftalt på forhånd, at vi kørte 4 km ned på den anden side for at spise frokost i byen La Mongie. De fleste kom hurtigt dernedad på grund af kulden. Og den nedkørsel er der ingen der glemmer foreløbigt.

Vi kørte ikke stærkt

men nedkørslen gjorde sammen med chill-faktoren de 2 graders varme til 10-15 graders frost. Igen, de færreste havde tilstrækkeligt med tøj med. Det må have været et syn for guder at se os, frysende som små drenge, fortvivlet forsøge at skaffe varme til vores fingre, kroppe, efterhånden som vi kom ned til restauranten.

Vi fik varm suppe, men ingen kunne holde på en ske, hel bogstaveligt, ingen kunne føre en ske sikkert til munden før efter 15 - 20 minutter. Det var ikke mindst her galgenhumoren var på sin plads. Efter nogen tid, og efter at følgevognen var ankommet, fik folk mulighed for at ikklæde sig mere tøj og efterhånden skaffe sig en smule varme i kroppen. Og da vi opdagede, at byen var et skisportssted og der var skisportsudstyrbutikker i nærheden, blev der efter behov indkøbt huer og handsker før det igen gik nedad og opad Col d'Aspin (1489 meter) og nedad mod Arreau, hvor vi skulle bo. Aftenen nå Hotel D'Anleterre var stor - tør

siges.

Bjergkonger

Per rundede de 50 år undervejs og det blev fejret på behørigvist med sang og gave. Baghjulscollegerne havde samlet ind og fremtryllede en flot prikket bjergtrøje, som blev overdraget på passende tvetydig vis. Pers bjergpotentiale blev klart allerede på allerførstedagen i Bayonne før 1. etape.

På den ca. 300 meter lange opstigning fra stranden i Biarritz (henved 30 højdemeter) forcerede han overbevisende og kom først op, i modsætning til rytteren med det måske største bjergpotentiale, Ole P, som efter ca. 14 højdemeter gennemførte et fint styrt i hårnålesvinget, så al trafik var blokeret i nogen tid. Både Per og Ole besteg gennem hele turen toppene på værdig vis, men ingen af dem så kraftfuldt som turens ubestridte bjergkonge, bjergdebutanten Erik fra Baghjulet, som efter Col du Tourmalet fik overrakt den prikkede bjergkasket af Dan Frost. Da det siden blev klart, at Erik brugte trippel, overvejede man kort om kasketten skulle tilfalde en anden, men man opgav da det viste sig, at også Ole P var på trippel (og muligvis flere).

Måske den egentlige bjergkonge var Jens F, hvis laveste gearing var 39/23. Især hvis man medtager, at cyklen havde en del år på bagen, og at han bar sit tunge spejlrefleks kamera enten i en sæk på ryggen eller dinglede om halsen under op- og nedkørsler. Selv kørte jeg med 36/27 som den laveste. Det var meget passende også på de stejleste stigninger.

Velorganiseret tur

Vi kørte i tre hold. Hold-2 og 3 kørte samme distance og toppe, hold-1 ca. 60 km længere og også en del flere højdemeter. Det viste sig hurtigt, at der var behov for at ondele det store

hold-2 yderligere. Alle hold havde guider. På hold-1 var det den tidligere professionelle cykelrytter Steen Michael. Det fungerede rigtig godt.

Det gjorde det også på hold-2, mens Dan Frost guidede dette de første par dage. Siden byttede han med guiden på hold-3. De resterende dage for hold-2 var derfor desværre kendetegnet ved, at vi mest så ryggen af guiden, om morgenen eller når han frisk kørte af sted med et "nå er vi klar, så kører vi!", alt imens nogle var ved at tisse og andre ved at skifte tøj. De første mange gange kørte vi selvfølgelig som død og h... for at køre ham, og dem der fulgte ham, op, og på den måde var der utilsigtet indlagt mulighed for intervaltræning. Men efterhånden gav vi op og fandt vores egen vej med kort. På trods af dette var det en velorganiseret tur. Det fungerer rigtig godt med Isabelle Frost i følgebilen, hvor vi havde mulighed for at medbringe ekstra tøj. Og det var meget vellykket og interessant med de mange skift til forskellige hoteller (7) og ikke mindst de mange forskellige værelseskammerater man nåede at opleve. Vi sov enten på 2-mands, 3-mands, 4-mands eller 6-mandsværelser. Til tider sov vi sågar to mand i samme seng!

For nogen var dette en udfordring. Som Hans Mogensen udtrykte det den sidste aften, så var Tourmalet en stor udfordring, men det var en endnu større udfordring hver morgen at vågne med en ny mand i sengen.

Skabs-1'erne

4. etape og 5. etape blev ændret, fordi der var snevejr på toppene. Vi kørte derfor i det kuperede terræn nedenfor de høje bjerge et stykke ad vejen mod øst til Lorp Sentaraille og videre til Limoux. 6. etape gik til Port la

Nouvelle ved Middelhavet. Det var en tur præget af kådhed og race.

Det var som om alle skabs-1'erne øjnede muligheden. Altså, alle dem der skulle have kørt på hold-1, men havde søgt tilflugt på hold-2 af bekvemmelighedsgrunde. I løbet af ugen var der blevet skiftet mellem holdene. Nogle var gået fra hold-1 til hold-2, og omvendt, andre fra hold-2 til hold-3. Henrik og Per fandt det f.eks. mere bekvemt at køre på hold 3 efter første etape,- det gav lige den ekstra tid der skulle til.

Men Erik, bjergdebutanten, trippel eller ej, havde overvejelser om hold-1 hele ugen,- han forblev dog i skabet. I bussen hjem, vi var vel i nærheden af Strasbourg, var det så Hans Mogensen der sprang ud, mente han nok egentlig var til hold-1 Jeg kørte selv på hold-2. Min bekymring inden turen havde mest gået på om jeg kunne holde til at cykle 6 dage i træk. Men med passende kost, bla. tunfisk, der sikrede protein, kulhydrat og vitamin, så gik det faktisk fantastisk. Ikke mindst, når man tager i betragtning, at jeg primært havde trænet højdemeter på Lolland.

Og vi var stort set forskånet for dramatiske hændelser.

Der var et enkelt styrt på hold-1 på første etape, hvor en sprinterskulder blev øm. På anden dagen på Col d'Aubisque blev Hans Mogensen stukket af en bi,- den måtte lade livet. En anden bi kom af dage, da den forsøgte at stikke Ole P i rumpen, mens han var ved at sætte sig. Bortset fra styrtet var kulden nok det meste dramatiske.

Det var fra starten en tur med Dan Frost Cykelrejser, og så med en masse gæve gutter nå cykel. og for mig blev det til sidst også en

tur med Baghjulet.

Den skal I have tak for.

Mogens Lilleør

28.11.2007